

ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τόσο οι εξελίξεις στην περιοχή μας όσο και οι ανακατατάξεις που έχουν πραγματοποιηθεί σε διεθνές επίπεδο, προβάλλουν την ανάγκη η χώρα μας αλλά και ολόκληρος ο Ελληνισμός να ακολουθήσουν μια δυναμική εξωτερική πολιτική.

Και τούτο διότι η εξωτερική πολιτική, οφείλει να ανοίγει νέες δυνατότητες, να δημιουργεί καινούργιες ευκαιρίες, να προάγει τη θέση της χώρας σε όλους του τομείς, να συμβάλλει στην ανάπτυξη των οικονομικών, εμπορικών, τεχνολογικών και μορφωτικών σχέσεων της χώρας με άλλες χώρες.

Η εξωτερική πολιτική μας είναι αμυντική. Κύρια επιδίωξή της είναι η συγκράτηση "των αντιπάλων", οι έλεγχοι των κινδύνων. Όλα τα εθνικά μας θέματα είναι θέματα που έχουν σχέση με ενέργειες που έγιναν εις βάρος μας. Το κύριο εθνικό θέμα για ολόκληρο τον Ελληνισμό, που είναι η παρουσία του με σημαντικό ρόλο στην Ευρωπαϊκή και Βαλκανική σκηνή, δεν έχει αναγορευθεί όπως θα έπρεπε σε μείζον εθνικό θέμα.

Γι' αυτό η προσπάθειά μας πρέπει να έχει δύο κατευθύνσεις, την Ευρωπαϊκή Ένωση και τα Βαλκάνια.

Το ευρωπαϊκό οικοδόμημα που θα στηρίζεται σε δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη είναι ακόμη ζητούμενο. Οι Συμφωνίες του Μάαστριχτ δεν αποσαφήνισαν τις επιδιώξεις των συμμετεχόντων. Αυτό όμως σημαίνει ότι για μας υπάρχει ακόμη καιρός να ξεκαθαρίσουμε τί μας συμφέρει και τί δεν μας συμφέρει. Να προσδιορίσουμε ακόμη και σε λεπτομέρειες τις επιδιώξεις μας. να έχουμε άποψη ώστε η ευρωπαϊκή εξέλιξη να γίνει και δική μας εξέλιξη. Εμείς δεν πρέπει να είμαστε ουραγοί αποφάσεων άλλων. Πρέπει να γίνουμε συμπρωταγωνιστές με μακροπρόθεσμη στρατηγική, να έχουμε παρουσία στις διαπραγματεύσεις και να αναπτύσουμε συνεχείς πρωτοβουλίες. Με τον τρόπο αυτό και μόνο θα εξασφαλίσουμε η ευρωπαϊκή ενοποίηση να συμβάλει στους αναπτυξιακούς μας στόχους, στη μείωση των διαφορών ανάμεσα στο Βορρά και στο Νότο και στην οικονομική και κοινωνική συνοχή.

Μια ολοκληρωμένη εθνική στρατηγική του Ελληνισμού πρέπει να επιδιώκει την όλο και μεγαλύτερη προσέγγιση, συμμετοχή και εμβάθυνση της σχέσης Ελλάδας και Κύπρου στην διαδικασία της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Η ενσωμάτωση της μαρτυρικής Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα συνεπιφέρει την επέκταση των κανόνων της Ένωσης και της πολιτειακής οργάνωσής της συμβάλλοντας στην επίλυση χρόνιων εμπλοκών του Κυπριακού προβλήματος.

Η ελεύθερη διακίνηση προσώπων, αγαθών, υπηρεσιών και κεφαλαίων αποτελεί κεκτημένο υπόβαθρο της Ένωσης και θα συμβάλει αποφασιστικά στην συνεπικράτηση δίκαιων και βιώσιμων αποφάσεων. Στο επίκεντρο των προσπαθειών μας αυτών πρέπει να είναι η ευρύτερη δυνατή διαπλοκή των οικονομικών δραστηριοτήτων Ελλάδας και Κύπρου.

Ο συντονισμός των αναπτυξιακών πολιτικών τους και η ανάπτυξη πρωτοβουλιών με το γεωπολιτικό περίγυρό τους. Οι δεσμοί Ελλάδας και Κύπρου δεν δικαιολογούν την χαλαρή διαπλοκή των οικονομιών τους. Σε μία διεθνή κοινωνία πολύπλευρων διαπλοκών όπου μετέχουμε ή προσπαθούμε να ενταχθούμε πιο οργανικά η διμερής σχέση ανάμεσα στην Ελλάδα και Κύπρο υστερεί. Γι' αυτό δεν πρέπει να αρκεστούμε μόνο στο ενιαίο αμυντικό δόγμα, αλλά να αναπτύξουμε τις σχέσεις μας σε όλους τους τομείς.

Στα Βαλκάνια οφείλουμε να δημιουργήσουμε στηρίγματα που θα διευρύνουν τις δυνατότητες δράσης μας και θα αποτελούν διαπραγματευτικό πλεονέκτημα απέναντι στις βαλκανικές πρωτοβουλίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

1. Η διεύρυνση σχέσεων φιλίας και συνεργασίας δεν πρέπει να βασίζεται στην "πολιτική αξόνων" ή σε ευκαιριακά συγκυριών, όπως και πρέπει να ξεπεράσει τη "νομικίστικη" προσέγγιση των συμφώνων φιλίας.
2. Χρειάζεται η ουσιαστική επικοινωνία-συνεργασία πολιτών και κοινωνιών, η ανάπτυξη και διεύρυνση οικονομικών σχέσεων, τόσο από ιδιωτικούς όσο και από δημόσιους φορείς και η προώθηση της οικονομικής διασυννοριακής ή παραμεθόριας δραστηριότητας. Χρειάζεται περισσότερη πληροφόρηση και διάλογος. Τα βόρεια σύνορά μας παραμένουν σε μεγάλη έκταση κλειστά.
3. Η πολιτική μας απέναντι στον Ελληνισμό της διασποράς στα Βαλκάνια πρέπει να είναι μια σταθερή πολιτική για τα δικαιώματά του ως μειονότητας, με στόχο τη δημιουργική συμβολή του στις επιτόπιες κοινωνίες.

Η Ελλάδα μπορεί να παίξει ένα καθοριστικό ρόλο στην περιοχή που θα συμβάλει στην ανάπτυξή της. Αρκεί να κατανοήσει ότι για τα Βαλκάνια του 2000 η εθνική στρατηγική πρέπει να είναι διαφορετική από εκείνη του 1912.

Η αμφιβολία για τις δυνατότητες της χώρας, τα ερωτήματα αν ο τόπος έχει μέλλον δικαιολογούνται όσο κυριαρχεί μια διαχειριστική αντίληψη της πολιτικής. Όσο αποδεχόμαστε ότι οι κυβερνήσεις υπάρχουν για να αντιμετωπίζουν τρέχουσες δυσκολίες και κατά τα άλλα μία ενδογενής δυναμική του συστήματος προσδιορίζει από μόνη της τις κατευθύνσεις. Ας αρνηθούμε αυτή τη παθητική σάση. Ας δούμε το μέλλον ως πρόκληση για πρωτοβουλία, δημιουργικότητα, ως ευκαιρία να πραγματοποιήσουμε οράματα.